

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 -6986985900
e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 531 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2009 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων την άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Άφιέρωμα στό μεγάλο Παύλο

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΕΝΟΣ ΔΟΥΛΟΥ

Άπ' την άπάτη στην άγάπη

Ήγχε νά τό σκάση. Καί ξαναπαίαστηκε. Άπό ένα σπίτι δραπέτευσε. Σ' άλλο σπίτι βρέθηκε. Τήν άπάτη χρησιμοποίησε για νά φύγη. Η άγάπη τόν άγκάλιασε για νά σωθή. Ό λόγος για τόν Ό ν ή σ ι μ ο, τόν ξυπνο καί πονηρό δούλο των Κολοσσών. Ήταν δούλος ενός πλουσιού στις Κολοσσές, πού λεγόταν Φιλήμων. Έκλεψε μερικά χρήματα, ίσως καί πράγματα, κι έφυγε.

● Ποιός τόν έπιασε; Η Ρωμαϊκή άστυνομία; Όχι. Η άγάπη του Χριστού, μέ τη σαγήνη του Παύλου. Ένας αιχμάλωτος για τό Χριστό, ό Παύλος, συναντά ένα δούλο για την κοινωνική τότε δομή, καί τόν «μαζειύει» στό σπίτι του Θεού, στην Έκκλησία. Κι από κεί άρχίζει τό ένδιαφέρον του Παύλου γι' αυτό τό δούλο.

● Θεωρεί σκόπιμο νά τόν ξαναστείλν στ' άφεντικό του, στον Φιλήμονα, όχι για νά του συμπεριφέρεται πλέον κυριαρχικά, αλλά για νά τόν άγκαλιάξει άδελφικά!

● Πώς αλλάζει ή χάρις του Θεού τόν άνθρωπο! Τόν άγριο τόν μεταμορφώνει σε άγιο. Τόν δούλο τόν κάνει ελεύθερο!

Ό φυλακισμένος Παύλος γράφει την προς Φιλήμονα Έπιστολή για νά δείξη τί άξία έχει ένας «δούλος», πρώην δούλος καί νύν άδελφός καρδιακός. Δέν θά έγραφε ποτέ μία έπιστολή ό άπ. Παύλος σε άνθρωπο, πού δέν θάχε πάρει καλό βαθμό στις έξετάσεις της πίστewς, της άγάπης καί της ύπακοής. Τέτοιο πρόσωπο ήταν ό Φιλήμων, σπουδαίο πρόσωπο στις Κολοσσές.

● Βέβαια, άφορμή για νά γράψη την έπιστολή ήταν ό Όνήσιμος, ό πρώην δούλος. Μά ό,τι κι άν έγραφε ό Παύλος συνηγορώντας για ένα δούλο, άν δέν ήταν άγιος ό παραλήπτης της έπιστολής, καμμιά άνταπόκρισι δέν θά εύρισκε.

● Ό Φιλήμων καί ή σύζυγός του Άπφία άνήκαν στους καινούργιους πιστούς. Κι είχαν καταστή άπ' τά πλέον έμπιστα πρόσωπα του Άποστόλου. Τό σπίτι τους ήταν άνοιχτό για όλους τους «άγίους», τους χριστιανούς, πρώτα φυ-

σικά για τόν Παῦλο. Είχε γίνει σπίτι τοῦ Θεοῦ, πραγματική ἐκκλησία.

● Σ' αὐτό τό σπίτι θά καταφύγει ὁ Ὀνήσιμος, ὁ δούλος ποῦχε δραπετεύσει. Ἀπ' τή στιγμή πού ὁ δραπέτης βρήκε καταφύγει στήν καρδιά τοῦ μεγάλου Παύλου, πῶς δέν θάβρισκε καταφύγει συγγνώμης καί στό σπίτι τοῦ χριστιανοῦ Φιλήμονα;

● Ὁ Ὀνήσιμος ἔγινε δεκτός ἀπ' τό Φιλήμονα. Ἐφυγε ἀπ' τό σπίτι αὐτό ὡς ξένος. Γυρίζει ὡς οἰκέος, ὡς ἀδελφός.

Ἄρα κατοικεῖ ὁ Χριστός, χωρᾶνε ὅλοι.

Μικρό ἀριστούργημα γιά μεγάλο θέμα

«Γραμματάκι» ὀνομάζει ὁ Holzner τήν πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολή, λόγῳ τῶν λίγων γραμμῶν της. Αὐτό τό «γραμματάκι» ἀποτελεῖ ἀριστούργημα ἀγάπης.

● Πολλοί χαρακτήρισαν τήν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή «ιδιωτική».

Ἄλλ' ἓνα γράμμα, πού ἀποτελεῖ τόν κώδικα τῶν δικαιωμάτων ὄλων τῶν καταπιεζομένων, μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ «ιδιωτικό»;

Ἄρα γράμμα, πού καθορίζει τόν κανόνα τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς τάξεως, εἶναι «ιδιωτικό»;

Ἄρα γράμμα, πού ἀνάγλυφα παρουσιάζει τό τί σημαίνει σέ βάθος ἐνότητα τῶν χριστιανῶν, εἶναι «ιδιωτικό»;

● Στό μικρό γράμμα, τήν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή, ὑπάρχει ἡ λύσις γιά ἓνα μεγάλο δράμα, ὅπως εἶναι ἡ δουλεία, ἡ πάσης φύσεως καταπίεσις καί βία.

● Ἄλλοι εἶπαν: Γιά ἓνα τόσο μικρό θέμα γράφει ἐπιστολή ὁ Παῦλος;

□ Κατ' ἀρχάς δέν εἶναι μικρό τό θέμα. Μέ ἀφορμή ἓνα δοῦλο, ἀναπτύσσεται κατὰ τόν τελειότερο τρόπο ἡ οὐσιαστική κατάργησις τῆς δουλείας καί ἡ ἐπικράτησις τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος.

Ἡ κατάργησις τῆς δουλείας δέν γίνεται μέ βίαιον ἀναποδογύρισμα:

—Κατεβήτε σεις, ν' ἀνεβούμε ἑμεῖς!

Γιά τήν κατάργησι τῆς δουλείας καί

τῆς ὁποιασδήποτε ὑποτιμήσεως τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἓνας κατέβηκε, ὁ Χριστός. Κατέβηκε Ἐκεῖνος γιά ν' ἀνεβούμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καί νά γίνουμε ὅλοι ἓνα σῶμα, μιά κοινωνία ἐν Αὐτῷ.

Κανένας πλέον δέν εἶναι μικρός καί ἀχρηστος. Ἡ λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων καί ἡ εὐαισθητοποιήσις γιά τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου βρίσκουν τόν πιό ὠραῖο καθρεφτισμό στό μικρό γράμμα, πού λέγεται πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή.

□ Γιά τίς λεπτομέρειες: Γιά πρόσωπα σπουδαῖα, ἀνεπανάληπτα, ἀξίζει νά μαθαίνουμε καί λεπτομέρειες. Γιά ν' ἀσχολοῦνται αὐτοί μέ «λεπτομέρειες», σημαίνει ὅτι αὐτές ἀποτελοῦν σπουδαῖα κεφάλαια τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας, καί γενικώτερα τῆς κοινωνίας τῶν ἐθνῶν.

Ἄλλὰ κι ἀπ' τή ζωή τους θά θέλαμε νά πληροφορηθοῦμε λεπτομέρειες, ἀφοῦ ὁ ἅγιος φαίνεται κι ἀπ' τά μικρά, κι ἀπ' τό τί τρώει, κι ἀπ' τό πού μένει, κι ἀπ' τό πῶς βαδίζει, κι ἀπ' τό πῶς μιλάει ἢ γελάει ἢ κοιμᾶται! Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Ὅταν τις πνευματικῶς ζῆ, καί σχήματα καί βαδίσματα καί ρήματα καί πράγματα τοῦ τοιοῦτου καί πάντα ἀπλῶς τοῦς ἀκούοντας ὠφελεῖ καί οὐδέν ἐμποδίζει οὐδέ κώλυμα γίνεται» (Ε.Π.Ε. 24,140). Μετάφρασις: Ὅταν κάποιος ζῆ πνευματικά, καί τό ντύσιμο καί τό βάδισμα καί τά λόγια καί τά πράγματα κι ὅλα γενικά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὠφελοῦν τοῦς ἀκροατές. Τίποτε ἀπ' αὐτά δέν τοῦς ἐμποδίζει, δέν γίνεται κώλυμα στήν πορεία τους.

Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο, οἱ λόγοι, πού ὁ Παῦλος γράφει μιά ἐπιστολή ὑπέρ ἐνός δοῦλου, εἶναι:

● *Πρῶτον*: Κανένας πρόβλημα δέν ἀφήνει ἀδιάφορο τό χριστιανό, πολύ περισσότερο ἓναν Παῦλο (Ε.Π.Ε. 24,140).

● *Δεύτερον*: Ἄς εἴμαστε ἱκανοποιημένοι γιά τή θέσι πού κατέχουμε, ἔστω κι ἂν εἶναι περιφρονημένη. Τό ἄλμα ὕψους, πού κάνει ὁ χριστιανός, δέν εἶναι γιά καμμιὰ καρέκλα κοσμικῆς ἐξουσίας, ἀλλά γιά τό θρόνο τῆς αἰώνιας δόξης (Ε.Π.Ε. 24,140).

● *Τρίτον*: Κάθε θέσι, κάθε ἐργασία, εἶναι κι ἓνα ἱεραποστολικό «μετερίζι» γιά

τήν ἐξάπλωσι τοῦ εὐαγγελίου, γιά τή σαγήνη ψυχῶν (Ε.Π.Ε. 24,140).

Σέ ἀδυναμία δέν εἶναι ποτέ ὁ χριστιανός δούλος. Αὐτός βρίσκεται «ἐν δυνάμει» (Μάρκ. θ' 1), ἔστω κι ἂν αὐτή «ἐν ἀσθενεία τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ' 9).

Σέ ἀδυναμία βρίσκεται ὁ «κύριος», τό ἀφεντικό, πού ζή στήν πλάνη καί σέ ἀμαρτωλά πάθη. Ἀναγκαῖα, λοιπόν, κρίνεται ἡ παρουσία τοῦ χριστιανοῦ δούλου.

● Τό φάρμακο γιά νά θεραπεύση τόν ἀδύνατο «δυνατό κύριο», εἶναι ἡ τιμιότητα τοῦ ἄλλου, ἔστω καί δούλου, τό καλό του παράδειγμα.

Ἡ εὐαισθησία τοῦ Παύλου

Ὁ Παῦλος αἰσθανόταν συμπάθεια γιά τό νεαρό σκλάβο, τόν Ὀνήσιμο. Τόν εἶχε στήν καρδιά του. Ἦταν «σπλάχνο» του (Φιλημ. στ. 12). Οἱ νέοι τοῦ προκαλοῦσαν πάντοτε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ὁ νεαρός δραπετῆς εἶχε πάνω του κάτι τό συμπαθητικό. Ἄλλωστε φαινόταν. Ἀπ' τή στιγμή, πού γνώρισε τό Χριστό, ὅλη ἡ ἐξυπνάδα του στρατεύτηκε στό ἀγαθό.

● Προτοῦ νά δραπετεύσει, θά εἶχε ἀκούσει στ' ἀρχοντικό τοῦ Φιλήμονα νά μιλάνε γιά τό Χριστό. Μέσα του ἀσυναίσθητα κάποια ἀντίδρασις θ' ἀναπηδοῦσε.

— *Τί Χριστό καί Χριστό μᾶς κοπανάει τ' ἀφεντικό; Ἄν ἦταν καλός αὐτός κι ὁ Χριστός του, θά μᾶς εἶχε ξεσκλαβώσει...*

Δέν φανταζόταν, πώς θά ἐρχόταν ἡ στιγμή, πού κι οἱ δύο, αὐτός καί τ' ἀφεντικό, ξεσκλαβωμένοι ἀπ' τήν πλάνη καί τήν κακία, θά συμβάδιζαν τήν πορεία γιά τήν αἰώνια ἐλευθερία.

● Βρέθηκε, ὅπως σημειώθηκε, στή Ρώμη. Κάποια μέρα χτύπησε τήν πόρτα τοῦ δέσμιου Παύλου. Ὁ Ἀπόστολος τόν ρωτάει γιά τόν Φιλήμονα καί τούς ἄλλους γνωστούς τῶν Κολοσσῶν. Τί νά πῆ ὁ Ὀνήσιμος; Ἀλλά καί πῶς νά κρίνη κάτι ἀπ' αὐτά τά ἐρευνητικά καί συγχρόνως γεμάτα καλωσύνη μάτια τοῦ Παύλου;

● Σέ λίγο ἦρθε ἡ ὁμολογία, σάν ἐκείνη τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Ὁ Ὀνήσιμος παραδίνεται στήν ἀγά-

πη τοῦ Θεοῦ. Γίνεται χριστιανός. Ἀλλάζει. Μεταμορφώνεται. Καί αὐτοεπιστρατεύεται στή διακονία τοῦ Παύλου.

● Τόν ἤθελε κοντά του ὁ μέγας Ἀπόστολος. Καί θά τό σημειώση στήν ἐπιστολή (Φιλημ. στ. 13). Μά ἔκρινε, ὅτι ἔπρεπε νά ξαναγυρίσει στό Φιλήμονα. Ἐκεῖ τόν καλοῦσε τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ εὐαισθησία τοῦ Παύλου:

□ Ἦθελε νά κρατήση κοντά του, σάν παιδί καί συνεργάτη του ἕνα πρῶνι δούλο. Πῶς ἄλλωστε κράτησε τόν ἴδιο κοντά Του ὁ Χριστός; Αὐτόν, πού ἦταν δούλος μανιακοῦ ἀντιχριστιανικοῦ πάθους!

□ Σέβεται τήν ἐλευθερία τοῦ Ὀνήσιμου, ἀλλά καί τή γνώμη τοῦ Φιλήμονα. Δέν ἐπιβάλλει τή θέλησί του. Ζητάει τήν ἔγκρισί τους. Ἄλλος στή θέσι του θά ἔκρυβε τόν Ὀνήσιμο καί θά τόν χρησιμοποιοῦσε γιά τή δική του συνοδεία!

□ Συνιστᾷ τήν ἀποκατάστασι τῆς ἀδικίας, πού εἶχε γίνει ἀπ' τόν Ὀνήσιμο εἰς βάρος τοῦ Φιλήμονα. Δέν νοεῖται μετάνοια καί ἐξομολόγησις γιά ἀμαρτήματα, πού ὁ μετανοῶν δέν εἶναι ἀποφασισμένος νά τά διορθώσει, νά τά ἀποκαταστήσει, νά τά ἀπαρνηθῆ.

□ Βρίσκει ὡς εὐκαιρία τήν ἀποστολή τῆς πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολῆς καί ὀρίζει συγκομιστή τῆς μαζί μέ τόν Τυχικό καί τόν Ὀνήσιμο. Ἔτσι, ἔρχεται κάπως φυσιολογική ἡ παρουσία του στόν «τόπο τοῦ ἐγκλήματος» ἐκείνου, ἀφοῦ ἤδη τόν ἔχει συγχωρήσει ὁ Κύριος. «Ὅσο γιά τόν κύριό σου», σάν νά τοῦ λήη ὁ Παῦλος:

— *Πάρε κι αὐτό τό γράμμα!*

Ἔτσι πέμπεται ἡ πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή.

□ Συνιστᾷ μέ τά πιό θερμά λόγια τόν Ὀνήσιμο. Παρακαλεῖ νά τόν δεχτῆ ὡς ἀδελφό ἀγαπητό. Ν' ἀναπαύση τά σπλάχνα του μ' αὐτό τόν τρόπο ὁ Φιλήμων.

● Ὁ Παῦλος μέ τήν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολή ἔστησε ἕνα ἀθάνατο μνημεῖο καλωσύνης. Ἀλλά καί χάραξε τή γραμμή γιά τήν κοινωνία τῆς ἀληθινῆς ἰσότητος, ποῦναι ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀράκης

Ἀφιέρωμα στό μεγάλο Παῦλο

Χρυσοστομικό ἐγκύμιο γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο

Τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις καί ἡ δική του συμβολή

«Παῦλος, ὁ πολλά κοπιάσας καί μυρία τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου στήσας, ὁ ἐν σώματι τήν οἰκουμένην πεζεύσας, ὁ γῆν καί θάλατταν καί ἀέρα περιδραμῶν, ὁ καθάπερ ὑπόπτερός τις τήν οἰκουμένην περιελθών, ὁ λιθαθθεῖς, ὁ φονευθεῖς, ὁ τυπτηθεῖς, ὁ πάντα διά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ παθών, ὁ οὐράνια φωνῆ κληθεῖς ἄνωθεν, ὄρα, οὗτος τί λέγει. Ποίαν φωνήν ἔρρηξεν. Ἐλάβομεν χάριν, φησίν, ἀπό τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καγῶ ἐκοπίασα καί συνεισένεγκα· "Καί ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμέ κενή οὐκ ἐγενήθη· ἀλλά καί περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα καί συνεισένεγκα" (Α' Κορ. ιε' 10). Οἶδαμεν, φησίν, οἶδαμεν τῆς χάριτος τό μέγεθος, ὃ ἐλάβομεν, ἀλλ' οὐκ ἀργόν με εὔρε· φανερά τά παρ' ἐμοῦ εἰσενεχθέντα. Οὕτως οὖν καί ἡμεῖς τάς χεῖρας πρός ἐλεημοσύνην διδάξωμεν, ἵνα συνεισενέγκωμεν μικρόν τι· κλαύσωμεν ἐπί τῇ ἁμαρτία, θρηνήσωμεν ἐπί τῇ ἀνομίᾳ, ἵνα δόξωμεν μικρόν τι συνεισφέρειν» (Ε.Π.Ε. 30,158).

Μετὰ φρασις: Ὁ Παῦλος! Αὐτός, πού τόσο κοπίασε, αὐτός πού ἔστησε ἀμέτρητα τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου, αὐτός πού διέσχισε μέ τό σῶμα του τήν οἰκουμένη, αὐτός πού περιέτρεξε γῆ καί θάλασσα, αὐτός πού σάν φερωτός πέταξε σ' ὅλο τόν κόσμο, αὐτός πού λιθοβολήθηκε, πού χτυπήθηκε φονικά, πού τά πάντα ὑπέστη γιά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, αὐτός πού κλήθηκε στό ἔργο μέ οὐράνια φωνή, αὐτός ὁ Παῦλος κοίτα τί λέει. Πρόσεξε πῶς βροντοφώναξε: Πήραμε τή χάρι ἀπ' τό Θεό, ἀλλά κι ἐγώ κοπίασα καί πρόσφερα. «Καί ἡ χάρις Του πού μοῦ δόθηκε δέν πῆγε χαμένη. Περισσότερο ἀπό ὅλους κουράστηκα καί πρόσφερα». Γνωρίζουμε -λέει- τό μέγεθος τῆς χάριτος πού λάβαμε, ἀλλά δέν ἔμεινα ἀργός. Εἶναι φανερά τά ὅσα συνέβαλα. Ἔτσι, λοιπόν, κι ἐμεῖς. Ἄς μάθουμε τά χέρια μας νά κάνουν ἐλεημοσύνη. Ἄς κλάψουμε γιά τήν ἁμαρτία μας. Ἄς θρηνήσουμε γιά τήν ἀνομία μας. Γιά νά δείξουμε ὅτι προσφέρουμε κι ἐμεῖς κάτι μικρό.

Παῦλος ὁ ταπεινόφρων

«Βλέπε ταπεινοφρονοῦντα Παῦλον τόν διδάσκαλον τῆς οἰκουμένης, τόν ῥήτορα τόν πνευματικόν, τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τόν λιμένα τόν ἀκύμαντον, τόν πύργον τόν ἀσάλευτον, τόν ἐν σώματι βραχεῖ τήν οἰκουμένην κυκλοῦντα, καί καθάπερ ὑπόπτερόν τινα ταύτην περιδραμοῦντα, τόν ἰδιώτην καί φιλόσοφον, τόν πένητα καί πλούσιον.

Τοῦτο ἀληθῶς ταπεινοφροσύνη, τό ταπεινοῦσθαι ἐν πᾶσι καί ἐαυτόν καλεῖν ἐλάχιστον. Ἐγνόησον τίς ἦν ὁ λέγων ταῦτα τά ῥήματα:

Παῦλος ὁ οὐρανοπολίτης,
ὁ τό σῶμα ἀπλῶς περικείμενος,
ὁ στῦλος τῶν ἐκκλησιῶν,
ὁ ἐπίγειος ἄγγελος,
ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος.

Ἦδέως, λοιπόν, ἐνδιατρίβω τῷ ἀνδρὶ, θεωρῶν αὐτοῦ τό κάλλος τῆς ἀρετῆς. Οὐχ οὕτως ἥλιος ἀνατείλας καί λαμπράς ἀφιεῖς τὰς ἀκτῖνας εὐφραίνει μου τὰς ὄψεις, ὡς τό πρόσωπον Παύλου καταυγάζει μου τήν διάνοιαν.

Ὁ μὲν γάρ ἥλιος τὰς ὄψεις φωτίζει, ὁ δέ Παῦλος εἰς αὐτάς ἀναπτεροῖ τὰς ἀψίδας τῶν οὐρανῶν. Τὴν γάρ ψυχὴν καὶ ὑψηλοτέραν τοῦ ἡλίου ἀπεργάζεται καὶ ἀνωτέραν τῆς σελήνης. Τοιαύτη γάρ ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς. Ἄγγελον τόν ἄνθρωπον ποιεῖ, τὴν ψυχὴν ἀναπτεροῖ εἰς οὐρανόν.

Ταύτην τὴν ἀρετὴν διδάσκει ἡμᾶς ὁ Παῦλος. Σπουδάσωμεν ζηλωταί αὐτοῦ γενέσθαι τῆς ἀρετῆς».

(Ε.Π.Ε. 30,130)

Μετὰ φρασις: Θαύμαζε τόν Παῦλο, τόν ὄντως ταπεινοφρονοῦντα. Πρόσεχε τόν Παῦλο τό διδάσκαλο τῆς οἰκουμένης, τόν πνευματικό ρήτορα, τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τό λιμάνι τό ἀκύμαντο, τόν πύργο τόν ἀσάλευτο, αὐτόν πού μέ τό μικροκαμωμένο σῶμα του περικύκλωνε τήν οἰκουμένη καί σάν φτερωτός ἄγγελος πέταξε παντοῦ. Πρόσεχε τόν Παῦλο, πόσο ταπεινός εἶναι, ὁ ἀπλός καί φιλόσοφος, ὁ φτωχός καί πλούσιος.

Αὐτό πραγματικά εἶναι ταπεινοφροσύνη, τό νά δείχνη κανεῖς ταπεινώσι σέ ὅλους καί νά ὀνομάζη τόν ἑαυτό του ἐλάχιστο. Σκέψου, ποιός ἦταν ἐκεῖνος, πού λέει αὐτά τά λόγια:

- Ὁ Παῦλος ὁ οὐρανοπολίτης!
- Ὁ Παῦλος, πού ἀπλῶς περιβαλλόταν σῶμα.
- Ὁ Παῦλος, ὁ στῦλος τῶν ἐκκλησιῶν.
- Ὁ Παῦλος, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος.
- Ὁ Παῦλος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος.

Αἰσθάνομαι χαρά ὅταν τόν σκέπτομαι, βλέποντας πάνω του τήν ὁμορφιά τῆς ἀρετῆς. Δέν εὐχαριστεῖ τόσο πολύ τά μάτια μου ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας καί σκορπώντας τίς ἀκτῖνες του, ὅσο κατα φωτίζει τή διάνοιά μου τό πρόσωπο τοῦ Παύλου.

Ὁ ἥλιος φωτίζει τά μάτια μας, ἐνῶ ὁ Παῦλος μᾶς ἀνυψώνει στίς ἴδιες τίς ἀψίδες τ' Οὐρανοῦ. Κάνει τήν ψυχὴ ψηλότερη ἀπ' τόν ἥλιο. Τήν τοποθετεῖ πιό πάνω ἀπ' τή σελήνη. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς. Τόν ἄνθρωπο τόν μεταβάλλει σέ ἄγγελο. Ἀνεβάζει τήν ψυχὴ στόν Οὐρανό.

Τήν ἀρετὴ αὐτὴ μᾶς τήν διδάσκει ὁ Παῦλος. Ἄς φροντίσουμε, λοιπόν, νά γίνουμε μιμητές τῆς ἀρετῆς τοῦ Παύλου.

Ἀναστάσιμη προσευχή

Μιά δυνατή κι εὐαίσθητη ψυχή

Μέ εὐκαιρία τίς Εὐρωεκλογές (7 Ἰουν.), θυμηθήκαμε ἕνα σπουδαῖο χριστιανό, πού θέλησε νά δώσει χριστιανικό χρώμα στήν πολιτική. Πρόκειται γιά τό *Νικόλαο Ψαρουδάκη*. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2006 ἔφυγε γιά τούς οὐρανούς, γιά νά δῆ τήν «πολιτεία» πού ὠνειρεύτηκε στή γῆ. Κακέκτυπα τοῦ δικοῦ του κινήματος ἀποτελοῦν μικρές προσπάθειες τῶν ἡμερῶν μας. Καλό εἶναι νά γνωρίζουν, ὅσοι φαντάστηκαν τόν ἑαυτό τους χριστιανό μεταρρυθμιστή τῶν καθ' ἡμᾶς, τίς δυο μικρές παραβολές τοῦ Κυρίου μας (Λουκ. ιδ' 28-32). Δέν φτάνουν τά ὁράματα γιά νά «πυργώσουμε» μιά νέα Ἑλλάδα. Πρέπει νά ὑπάρχουν καί «τά πρὸς ἀπαρτισμόν». Ἐν ἑνός Ψαρουδάκης καί ἕνας Μακράκης, ὅπωςδήποτε μεγάλες, ἡφαιστεϊώδεις, χριστιανικές προσωπικότητες, δέν μπόρεσαν νά μποῦν στή Βουλή μέ χριστιανική σημαία, ἄς σκεφτοῦν λίγο πιό συνετά νεώτεροι, πού ἐπιχειροῦν ἄλλατα χωρίς... ἄρματα!

Ἀπό τήν ἐφημερίδα «Χριστιανική» (φ. 14 Μαΐου 2009) ἀναδημοσιεύουμε κείμενο τοῦ ἀειμνήστου Ν. Ψαρουδάκη, τραγοῦδι πραγματικό γιά τήν Ἀνάστασι πάνω στά βράχια τῆς ἐξορίας, στήν κορυφή τῆς Γυάρου.

Τό «Χριστός Ἀνέστη» ἔδινε κι ἔπαιρνε. Τί χαρούμενα λόγια! Σ' ὅλα τά πρόσωπα χαρά. Δέν ἦτανε τώρα ὅπως στήν ἀρχή. Τώρα ἔβλεπες ἡμεράδα καί φῶς. Ἡ θεία Λειτουργία δέν εἶναι θέατρο. Εἶναι ζωή. «Ἄγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συλλειτουργοῦσιν...».

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶχε γίνει, ἡ φυλακή μας συνεχιζόταν, ἡ «ἀνάστασι» ἡ δική μας ἦταν μιά ἐλπίδα. Κι ἡ ἐλπίδα εἶναι τό ψωμί τοῦ δυστυχημένου...

Ἄν ἡ Ἱ. Σύνοδος μποροῦσε ν' ἀκούση ὅσα λέγονταν στή Γυάρο, τότε θά καταλάβαινε, πῶς δέν θά ὑπῆρχε κανένα χαμένο πρόβατο, ἂν πρῶτα δέν ὑπῆρχε ἕνας χαμένος ποιμένας!...

Δέν ἤμωνα εὐχαριστημένος μέ τίποτα. Τό μόνο πού μ' ἐνθουσίαζε, ἦταν ἡ Ἀνοιξη, ὁ Ἀπρίλης. Οἱ ὄψιμες βροχές ἔκαμαν ν' ἀνθίσουν καί τά βράχια. Κάτι ἀγριολούλουδα μικρά, μιά τόσο χαριτωμένα, τόσο ὁμορφα, πού σοῦ μιλάγανε στήν καρδιά. Δέν ἦτανε λουλούδια. Ἦτανε μάτια ὑπερκόσμιων ἀγγελικῶν ὄντων μέ χίλιες λάμπεις κι ὁμορφίες...

Δέν ἔβλεπα τή στιγμή ν' ἀνοιξη ἡ πόρ-

τα, νά χυμῆξω ἔξω, περιπλανώμενος μόνος στά βουνά καί τά λαγκάδια τοῦ ἀνθισμένου νησιοῦ...

Ἦτανε μιά πασχαλιάτικη μέρα τ' Ἀπρίλη, γλυκειά σάν τήν ἀγάπη, ἀγνή σάν τό χαμόγελο τοῦ μωροῦ, ἀνάλαφρη σάν τήν αὔρα. Ἐκίνησα γιά τήν ψηλή κορυφή. Τά Γιούρα... Ἀνηφόρα ὀλοπράσινη, λουλούδια μέ τά πιό ἐλκυστικά χρώματα, ἀγριοπερίστερα πού πεταγόντουσαν ξαφνικά καί μιά λιακάδα γλυκειά χωρίς νά λιγῶνη...

Ἀνεβαίνω μέ κατάκοπα τά πόδια μου. Ξαφνικά ἀνοιξε μπροστά μου οὐρανός. Εἶχα βγῆ στό ξέφωτο. Ἐνα μικρό ἴσωμα μερικά στρέμματα. Μονομιᾶς ξεκουράστηκα. Ἦτανε τόσοσ ὁ ἐνθουσιασμός μου, πού ἄρχισα νά χορεύω. Στήν ἄλλη ἄκρη αὐτοῦ τοῦ ἴσωματος μιά κατηφόρα, πού ἔφτανε κάθετα στή θάλασσα...

Ἄν μποροῦσα νά μιλήσω στά βράχια, στ' ἀνθισμένα λουλούδια, στ' ἀγριοπερίστερα, στό βουνό τό ἴδιο, τή ζεστή αὔρα, τόν ἥλιο! Θά τούς ἔλεγα:

— Ἀδέλφια μου, μή φοβάστε! Δέν εἶμαι κατακτητής γιά νά σᾶς κάμω κακό. Εἶμαι

κάτι σάν καί σᾶς, ἕνας ἐξόριστος, καί σᾶς ἀγαπῶ γιατί σᾶς νοιώθω πολύ. Ἐλάτε νά παίξουμε μαζί, νά χαροῦμε μαζί τή ζωή. Ἐλάτε νά δοξάσουμε μαζί τόν Δημιουργό μας. Ἀλήθεια, τό ξέρετε πώς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; Ἐλάτε νά ψάλουμε ὅλοι μαζί: «Τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας»!

Ἄρχισα νά χορεύω καί νά ψάλλω:

«Χριστός Ἄνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτω θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος»...

Μιά προσπάθεια ἀκόμα καί ἤμουνα στήν κορυφή, στό πιό ψηλό σημεῖο τοῦ νησιοῦ. Ὅλη ἡ κορυφή ἕνα μεγάλο ἄλω-νι...

Ὅσο πιό πολύ νοιώθεις τό δημιούργημα, τόσο πιό πολύ πλησιάζεις τόν Δημιουργό. Στάθηκα σέ μιά ἄκρη μέ δέος. Ἀπέναντι ἡ Ἄνδρος, τό νησί πού πέθανε ἐξόριστος ὁ Παπουλάκος. Δεξιά της ἡ Τήνος μέ τά Ὑστέρια...

Μέσα μου Τήνος σημαίνει Ναός τῆς Παναγίας. Νοερά ἐπισκέπτομαι τόν Ναό. Στό πρόσωπο τῆς Παναγίας εἶδα τή χαρά τοῦ γονιοῦ, πού βλέπει τόν θρίαμβο τοῦ παιδιοῦ του. Εἶχε δεῖ τόν μονάκριβο γιό της νά πεθαίνει στό σταυρό σάν κακοῦργος. Ὅλα γιά μιά στιγμή φαίνονται νά χάθηκαν. Ὅμως, νά! Ὁ τάφος ἀνοιχτός καί ἄδειος! Ἄνέστη ὁ Κύριος!...

Ὁ Κύριος νίκησε! Ὁ Κύριος, ὁ Βασιλέας Χριστός ζῆ! Τά χεῖλη μου ἀνοιξαν σέ προσευχή. Μιά προσευχή διαφορετική ἀπό ἄλλες φορές. Προσευχή μαζί καί ἐξομολόγηση. Ἴσως ὄχι μονάχα γιά μένα, μά γιά πολλούς. Τό παράπονο κι ὁ πόνος ὅλου τοῦ κόσμου. Τό παράπονο τοῦ ἀνθρώπου, πού καταπιέζεται, πού ἀδικεῖται, πού βασανίζεται σ' ἕνα μπουντρούμι, πού δέν ἔχει οἰκογένεια, σπίτι καί πίστη, δέν εἶναι μήπως πράπονο καί πόνος ὀλόκληρων λαῶν;

—Τί προσφέραμε, Κύριε, εἶπα φωναχτά, σ' αὐτούς τούς λαούς; Τί προσφέραμε γιά τήν εἰρήνη, γιά τήν ἰσότητα, τή δικαιοσύνη ἀνάμεσα στούς λαούς; Προσφέραμε τό Εὐαγγέλιο!

Μά τί εἶναι τό Εὐαγγέλιο; Ἐνα κείμενο, ἕνα μήνυμα! Δέν εἶναι ἡ πράξη, ἡ ζωή; Δέν εἶναι ὑλοποίηση τῆς ἰδέας;

Εἶναι βέβαια ἀπαραίτητο νά ποῦμε τό σωστό, ν' ἀνοιξοῦμε τό δρόμο. Μά αὐτό εἶναι τό εὐκολο. Αὐτό δέν ἀρκεῖ. Αὐτό πού ἀξίζει εἶναι νά προχωρήσουμε στήν πράξη. Νά δώσουμε στό μήνυμα σάρκα καί ὄστᾶ. Κι αὐτό δέν ἔγινε...

Πόλεμοι, ἀποικιοκρατία, φασισμός, ὕλοκρατία, στυγνή ἐκμετάλλευση τῶν ἀδυνάτων καί σκλαβιά, αὐτή εἶναι ἡ πράξη τῶν Χριστιανῶν.

Κύριε! Γι' αὐτό ἤρθες, λοιπόν, στόν κόσμο καί γι' αὐτό ἀνέβηκες στό Γολγοθᾶ; Βέβαια ἡ Χριστιανική ἀνθρωπότητα σοῦχει προσφέρει Ναούς, ἀληθινά ἀριστουργήματα τέχνης καί πλοῦτου, ὕμνους καί τελετές... Αὐτά εἶναι, λοιπόν, πού ζήτησες ἀπό μάς; Αὐτή εἶναι ἡ εὐάρεστη προσφορά ἐνώπιόν σου; Τί κρίμα, Κύριε!... Μέχρι τότε, Κύριε, θά βλέπης αὐτήν τήν κατάσταση καί θά μακροθυμῆς;...

Εἶπα καί ἄλλα πολλά σέ μιά πυρακτωμένη ἐξομολόγηση... Μέ κυριεύσε ἐνθουσιασμός μέγας. Νόμιζα πώς εἶχα φτερά, πώς δέν πατοῦσα στό χῶμα. Πηγαινοερχόμουνα ἀπό τό ἕνα σημεῖο στό ἄλλο, ψάλλοντας.

Χόρτασα «Χριστός Ἄνέστη»!

Ἐκδικήθηκα τήν Ἀνάσταση τῆς φυλακῆς μέ τά αὐτόματα. Ἐδῶ, μακριά ἀπό τήν κακία τοῦ κόσμου, στή γλυκειά Ἄνοιξη τ' Ἀπρίλη, γιόρτασα τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τή ζωοφόρα Ἄνοιξη τῆς ἀνθρωπότητας!

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Διορθώνουμε τό Χριστό της οικονομίας;

Νά αποφεύγουμε τούς λογισμούς της αμφιβολίας. Συχνά, όταν μελετάμε τήν Ἁγία Γραφή, ὁ Διάβολος -μέσω τῶν αμφιβολιῶν- μάς ὑποβάλλει τά δικά του σχόλια (διότι μερικές φορές γίνεται καί... θεολόγος!). Ἄς μήν ἀνοίγουμε διάλογο μαζί του. Ἄς μήν τείνουμε «εὐήκοον οὖς» σέ ὅσα... ἀποκαλυπτικά σερβίρει! Γιά τόν πιστό ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος **προσεγγίσεως** τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ «**θεία οικονομία**», τό «Οὕτως ἠυδόκησε!» Ἔτσι θέλησε ὁ Θεός! Δέν μπορεῖς ἐσύ νά τά οικονομήσης καλύτερα, νά φτάσης σέ ἐρμηνεῖες μυστηρίων, πού Ἐκεῖνος τά «κάλυψε» μέ θαυμαστό κάλυμμα.

- Ἡ θεία οικονομία ἀναφέρεται καί σέ ὅσα ὁ Θεός ἐνεργεῖ γιά τή σωτηρία μας, ἀλλά καί στή δυνατότητά μας νά προσλαμβάνουμε ὅσα ὁ Θεός ἀποκαλύπτει.

- Τά πάντα ὁ Θεός ἐνεργεῖ μέ βάσι **τό σχέδιο τῆς θείας οικονομίας**. Τά πάντα πράττει γιά τόν ἄνθρωπο, «οἰκονομῶν αὐτῷ τήν ἐκ παλιγγενεσίας σωτηρίαν, τήν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ» (λειτουργία Μεγ. Βασιλείου).

- Θεός ὁ Χριστός καί ἔγινε ἄνθρωπος. Παίρνει «δούλου μορφήν» (Φιλιπ. β' 6).

- Δόξα λαμπρῆ ἔχει ὡς Θεός, κι ὅμως φάνηκε εὐτελιζόμενος ἀπ' τούς ἄνθρώπους.

- Εἶναι ὁ Ὁραῖος «κάλλει παρά πάντας βροτούς», κι ὅμως θέλησε νά εἶναι τό «εἶδος» Του ἄτιμο, τό πρόσωπό Του γεμάτο αἰσχίνης ἐμπυσμάτων.

- Θρονιασμένος πάντοτε εἶναι στό θρόνο τῆς Θεότητος, κι ὅμως κάθησε στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, καρφώθηκε στό σκαμνί τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι «ὁ ἐμπυσμούς καί μάστιγας καί κολαφισμούς καί σταυρόν καί θάνατον ὑπομείνας».

- Ἀναστημένος γίνεται, κι ὅμως συνοδοιπορῶν μέ τούς δύο μαθητές πρός Ἐμμαούς, δέν ἀναγνωρίζεται ἀπό αὐτούς (Λουκ. κδ' 16).

- Μέ τό δοξασμένο ἀναστημένο σῶμα Του, κι ὅμως ζητάει ἀπ' τούς μαθητές Του ἄν ἔχουν κάτι τό φαγώσιμο (Λουκ. κδ' 41).

- Καί σταυρώνεται καί ζῆ.

- Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ εἶναι πάνω σέ κάθε ὀρθόδοξο θυσιαστήριο, κι ὅμως βλέπουμε ψωμί καί κρασί....

- Ὅλα αὐτά καί τόσα ἄλλα γύρω ἀπ' τήν παρουσία καί τίς ἐνέργειες τοῦ Κυρίου, καλοῦνται «**οἰκονομία**». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐάν ἀκούσης σταυρόν καί ἀνάστασιν τόν περί τῆς οικονομίας ἐκδέχου λόγον» (Ε.Π.Ε. 20,116).

- Οἰκονομία εἶναι ὅλο τό **σχέδιο** ἀπό καταβολῆς κόσμου (Α' Πέτρ. α' 20). Γιατί καλεῖται ἔτσι; Διότι τά οικονομῆσε ὁ Θεός. Βολεύτηκαν, τρόπον τινά, τά πράγματα. Πῶς; Ὅχι μέ τήν **ἀκρίβεια**.

- Τό ἀντίθετο τῆς οικονομίας εἶναι ἡ ἀκρίβεια. Ἡ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ **τιμωρία**. Ἡ οἰκονομία προσφέρει **θυσία**. Θυσία ὄχι τοῦ ἐνόχου, ἀλλά τοῦ ΑΘΩΟΥ.

Εὐτυχῶς, πού «ὅταν» ὁ Θεός σχεδίαζε τόν τρόπο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου καί ἀποφάσιζε τήν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, δέν μάς πῆρε... συμβούλους Του! Ἐμεῖς, ἀπόλυτοι καί τελειομανεῖς, θά Του λέγαμε: Ὅχι οικονομία (ἐπιείκεια), ἀλλ' ἀκρίβεια (τιμωρία)! Γιά νά μάθουν οἱ ἄνθρωποι, πῶς δέν μποροῦν νά παίζουν μέ Σένα, τόν Τέλειο Θεό, πού μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια δημιούργησες τόν κόσμο!...

- Οἰκονομία εἶναι ὁ τρόπος ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο: Πρόκειται γιά

τήν **ἑνσαρκο οἰκονομία**. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅτι μὲν ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Πατρὸς οἶδα, τὸ δὲ πῶς, οὐκ οἶδα. Ὅτι ἐτέχθη ἐκ Παρθένου ἐπίσταμαι, τὸν δὲ τρόπον οὐδὲ ἐνταῦθα καταλαμβάνω» (Ε.Π.Ε. 1,312). Μετάφρασις: Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος γεννήθηκε (πρὸ πάντων τῶν αἰώνων) ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ πῶς γεννήθηκε, δέν τὸ ξέρω. Τὸ ὅτι γεννήθηκε (ἐν χρόνῳ) ἀπὸ τὴν Παρθένο, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπο πού γεννήθηκε οὔτε ἐδῶ τὸν καταλαβαίνω.

- Οἰκονομία εἶναι ὁ τρόπος **προσεγγίσεως** τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἄκρα συγκατάβασι. Ὁ «Ἀχώρητος παντί» συστέλλεται καὶ χωραεὶ μέσα στὴν Παρθένο Μαρία, μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο, μέσα στό μικροῦλη ἀνθρωπάκο, σέ κάθε πιστό.

- Οἰκονομία εἶναι ὁ τρόπος **ἐνώσεως**. Ὅταν τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα εἶναι ὑψηλῆς τάσεως, δέν μπορεῖ νά συνδεθῆ μέ τὸ σπίτι μας. Ἔρχεται μέ τὸ **μετασχηματιστή**. Τὸν ὑψηλό Θεό συνδέει μέ τὸν οἶκο τῆς ψυχῆς μας ὁ μετασχηματιστὴς τῆς οἰκονομίας.

- Οἰκονομία εἶναι καὶ ὁ τρόπος **ἐνεργειῶν** τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ τρόπος τῆς **παρουσίας** Του. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐβούλετο πιστεῦσθαι τὴν οἰκονομίαν, τὴν οἶζαν καὶ πηγὴν ἡμῖν τῶν μυριῶν γενομένων ἀγαθῶν. Οἰκονομιῶν τὰ ἀνθρώπινα, οὔτε τὰ θεῖα συσκιάζεθαι ἠφίει» (Ε.Π.Ε. 13,232).

- Οἰκονομία εἶναι καὶ ὁ τρόπος, πού **ἀποκαλύπτεται** στό Εὐχαριστιακό Σῶμα, στὴν Ἐκκλησία. Ὁ τρόπος, πού προσφέρεται στό μυστήριο τῆς **θείας Κοινωνίας**.

Καταδέχεται νά προσφέρεται ὑπὸ τὰ ταπεινά στοιχεῖα τοῦ Ἄρτου καὶ τοῦ Οἴνου. «Καταδεξάμενος ἀπαξ γενέσθαι ἄνθρωπος, διὰ τῶν εὐτελῶν ἀπάντων διήλθε, τὸν τυφον πατῶν τὸν ἀνθρώπινον» (Ε.Π.Ε. 6,16-18). Μετάφρασις: Καταδέχτηκε μιά φορά νά γίνῃ ἄνθρωπος, χρησιμοποιώντας ὄλο εὐτελῆ στοιχεῖα. Κι αὐτὸ γιὰ νά πατήσῃ τὴν ἀνθρώπινη ὑπερηφάνεια.

Εἶναι **σατανικὴ ὑπερηφάνεια** τὸ νά θέλουμε νά διορθώσουμε τὸν τρόπο, πού προσφέρεται ὁ Χριστός! Σάν νά θέλουμε νά Τοῦ ποῦμε, πῶς ἐμεῖς βοήθαμε καλύτερο τρόπο λειτουργίας τῶν μυστηρίων Του, ἢ ὅτι δέν εἴμαστε σάν τοὺς ἄλλους, πού τὰ βλέπουν σέ τούτη τὴ ζωὴ «ὡς ἐν ἐσόπτρῳ ἐν αἰνίγματι» (Α΄ Κορ. ιγ΄ 12)! Ἐμεῖς τὰ βλέπουμε ὄχι συνεσκιασμένα, ἀλλὰ ἐναργέστατα! Καὶ τί βλέπουμε; **Κρέατα καὶ αἷματα** πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα! Ἐσύ, Χριστέ, τῶξερές αὐτὸ νά τὸ κάνης; Δέν τῶξερές! Γιατί, ἂν τῶξερές, αὐτὸ θά ἔδινες σάν τρόπο γιὰ θεῖα Κοινωνία!!! ...

Κυκλοφορεῖ βιβλίο εὐλαβοῦς κατὰ τὰ ἄλλα κληρικοῦ, πού εἶναι γεμάτο ἀπὸ διηγῆσεις παρομοίων «ἐμπειριῶν»! Διηγεῖται ὁ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του καλούμενος «προορατικὸς γέροντας» περιπτώσεις, ὅπου πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα, ἀντὶ γιὰ ψωμί καὶ κρασί, ἐμφανίζεται ἀνθρώπινο κρέας καὶ ἀνθρώπινο αἷμα!

Φρικτὸ καὶ σάν περιγραφή. Ἀλλὰ καὶ **ἀσεβές**, ἀφοῦ πειρᾶται νά διορθώσῃ τὴν οἰκονομία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς πῆρε Ἄρτο καὶ τὸν εὐλόγησε καὶ εἶπε: «Τοῦτό ἐστὶ τὸ Σῶμά μου». Πῆρε Οἶνο καὶ τὸν εὐλόγησε καὶ εἶπε: «Τοῦτό ἐστὶ τὸ Αἷμά μου» (Ματθ. κατ΄ 26-28). Ὅπως δέν μπορούσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς Του νά τὸν δοῦν ὡς Θεό καὶ ἡ οἰκονομία τὸν ἐμφάνιζε ἄνθρωπο, ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοὶ ὄλων τῶν αἰώνων δέν μπορούν νά δοῦν κρέας καὶ αἷμα στό λειτουργικὸ θυσιαστήριο.

Ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ κάνει τοὺς πιστοὺς νά βλέπουν Ἄρτο καὶ Οἶνο καὶ νά πιστεῦν ἀκράδαντα, ὅτι εἶναι **Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ**.

- Δυστυχῶς ὀπτασίες καὶ ὁράματα «γερόντων» ἔρχονται κόντρα στὸν τρόπο τῆς θείας οἰκονομίας. Δέν ὑπάρχουν «ἐμπειρίες», πού... διορθώνουν τὸ Θεό. Ὑπάρχουν μόνο ἐμπειρίες **πνευματικῆς ζωῆς** καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μαράν ἀθά!

Α' Κορ. 1στ' 19-24

Χαιρετισμοί (στ. 19-21)

Ξίκε ὁ Παῦλος τί συνείδησι τῆς οἰκουμηνι-
κόμπας τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε τό κά-
λεσμά του ἀπ' τόν Κύριο ἦταν γιά ὅλα τά
ἔθνη (Πράξ. ιδ' 27). Τόν οἰκουμηνικό χαρα-
κτῆρα τῆς Ἐκκλησίας βλέπει κανεῖς καί στούς
χαιρετισμούς, πού ἀναφέρει στό τέλος τῶν Ἐ-
πιστολῶν του. Εἶναι ὁ πρ ε σ β ε υ τ ῆ ς ὄχι ἀ-
πλῶς καλῆς θελήσεως, ἀλλά τοῦ ἁγίου θελήμα-
τος, γιά ὅλο τόν κόσμο.

Βρίσκεται στήν Ἔφεσο, ὅταν συντάσσει τήν
πρῶτη πρὸς Κορινθίους. Στό τέλος στέλνει χαιρε-
τισμοῦς στήν Κόρινθο καί γενικώτερα στήν Ἀ-
καΐα, ἀπό τήν Ἀσία, ὅπως τότε ὀνομάζονταν οἱ
περιοχές τῆς γνωστῆς ἀργότερα ὡς Μικρᾶς Ἀ-
σίας. «Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας.
Ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καί
Πρίσκιλλα σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.
Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. Ἀ-
σπᾶσαθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ὁ ἀσπα-
σμός τῆ ἐμῆ χειρὶ Παύλου» (στ. 19-21). Στήν
ἀπλοελληνική: «Σᾶς στέλνουν χαιρετισμούς οἱ
ἐκκλησίες τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας. Σᾶς στέλνουν
πολλοὺς χαιρετισμούς ἐν Κυρίῳ ὁ Ἀκύλας καί ἡ
Πρίσκιλλα μαζί με ὅλη τήν ἐκκλησία, πού συν-
αθροίζεται στό σπίτι τους. Σᾶς στέλνουν χαιρετι-
σμούς ὅλοι οἱ ἀδελφοί. Χαιρετισθῆτε μεταξύ σας
με φίλημα ἁγίο. Ὁ χαιρετισμός αὐτὸς γράφεται
ἀπὸ μένα τὸν Παῦλο με τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι».

• Ὅλους τοὺς χριστιανούς ὄλων τῶν κατὰ
τόπους ἐκκλησιῶν ἐνώνει ὁ Παῦλος με τήν ἀγά-
πη τοῦ Χριστοῦ. Ἁγία ἡ ἀγάπη, ἅγιος καί ὁ ἀσπα-
σμός. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Αἰε συνάγει
καί συγκολλᾷ τὰ μέλη διὰ τοῦ ἀσπασμοῦ» (Ε.Π.Ε.
18α,750). Συνενώνει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας με
τόν ἀσπασμό τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

• Κάνει ιδιαίτερη μνεῖα στό ἱεραποστολικό
ζεῦγος Ἀκύλα καί Πρίσκιλλα. Τοὺς πρωτογνώ-
ρισε στήν Κόρινθο. Ἦσαν ὁμότεχνοί του. Στό
σπίτι τους συναγόταν ἡ ἐκκλησία. Ἀλλά καί τό
ὄλο σπιτικό τους περιβάλλον ἦταν τέτοιο, ὥστε
ἔμοιαζε με ἐκκλησία.

Οἱ μικρὲς ἐκκλησίες, οἱ εὐλαβεῖς οἰκογέν-
νειες, συναποτελοῦν τήν εὐρύτερη ἐκκλησία,
τήν ἐνορία. Καί οἱ ὀργανωμένες ἐνορίες συν-
αποτελοῦν τήν τοπική ἐκκλησία, τήν ἐπι-
σκοπή ἢ τή μητρόπολι.

• Μέ φίλημα προδοσίας παρέδωσε ὁ
Ἰούδας τὸ Χριστό (Λουκ. κβ' 48). Με φίλημα
ἅγιο προσφέρουν τήν ἀγάπη τους οἱ χριστιανοί.
Σήμερα παρεξηγεῖται τὸ φίλημα, ἄλλοτε διότι
εἶναι πονηρό, ἄλλοτε διότι εἶναι ὑποκριτικό,
ἄλλοτε διότι εἶναι δόλιο. Ὅταν οἱ χριστιανοί
εἶναι «φίλοι» τοῦ Χριστοῦ (Ἰωάν. ιε' 14), τὸ φί-
λημά τους εἶναι ἀγνό καί εἰλικρινές. Λέει ὁ ἱερός
Χρυσόστομος: «Ἐπει οὖν αὐτοὺς συνῆψε διὰ
τῆς παραινέσεως, εἰκότως κελεύει καί διὰ τοῦ
φιλήματος τοῦ ἁγίου συνάπτεσθαι. Τοῦτο γάρ
ἐνοῖ, καί ἔν τίκτει σῶμα τοῦτο ἅγιόν ἐστι, τὸ μή
μετὰ δόλου καί ὑποκρίσεως» (Ε.Π.Ε. 18α,750).
Με τὰ φρασῖς: Ἀφοῦ, λοιπόν, τοὺς συνέδε-
σε με τήν παραινέσι, σωστά προτρέπει νά συμ-
φιλιωθοῦν καί με τὸ ἅγιο φίλημα. Διότι αὐτὸ
ἐνώνει καί γεννάει ἓνα σῶμα. Ἐκεῖνο εἶναι
ἅγιο, αὐτό, πού δέν δίνεται με δόλο καί ὑποκρι-
σία.

• Ἡ ἀγάπη ὠθεῖ τοὺς χριστιανούς σέ ἀσπα-
σμό. Ἀσπάζονται σταυροειδῶς στό πρόσωπο,
φανερώνοντας τί χαρά γιά τήν κοινωνία τῆς
ἀγάπης. Ἀσπάζονται ὁ ἓνας τόν ἄλλον, ἀφοῦ
ὄλο ἀσπάζονται τήν ἀλήθεια, ἀποδέχονται
τὸ μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ οἰκονομίας.

• Ἡ εὐλάβεια καί ὁ σεβασμός ὠθεῖ τοὺς

χριστιανούς ν' ἀσπάζονται τό χέρι τῶν λειτουργῶν τοῦ θυσιαστηρίου, ἀκόμα καί σεβασμίων καί ἱεροπρεπῶν προσώπων. Ποιός π.χ. δέν θά ἤθελε νά φιλήσῃ τά χέρια τοῦ ἀποστόλου Παύλου;

□ Ἦταν τά χέρια, πού δούλευαν σκληρά στή χειρωνακτική διακονία, γιά νά μή «μωπηθῇ ἡ διακονία» καί νά εἶναι «ἀδάπανον τό εὐαγγέλιον» (Α΄ Κορ. θ' 8).

□ Ἦταν τά χαριτωμένα χέρια, πού ἔδιναν πίν εὐλογία καί τί χάρι τῆς ἱερωσύνης καί τῆς ἀποστολῆς σέ νέους ἐργάτες.

□ Ἦταν τά ματωμένα ἀπό τίς ἀλυσίδες χέρια τοῦ μάρτυρα Παύλου.

□ Ἦταν τά καθάρια χέρια, πού ἔδιναν καί ποτέ δέν ἔπαιρναν.

□ Ἦταν τά χέρια, πού ἀγκάλιαζαν πίν ἐνότητα τῆς πίστεως.

□ Ἦταν τά χέρια, πού συνέδεαν τίς τοπικές ἐκκλησίες.

□ Ἦταν τά χέρια τῆς εἰρήνης καί τῆς εὐλογίας.

□ Ἦταν τά χέρια, πού ὑπέγραφαν μέ τό αἷμα τῆς καρδιάς τά θεόπνευστα λόγια. «Ὁ ἀσπασμός τῆ ἐμῆ χειρὶ Παύλου» (στ. 21). Τό περιεχόμενο τῆς Ἐπιστολῆς τό ὑπαγόρευσε. Ἄλλος τό κατέγραψε. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στό τέλος, παίρνει ὁ ἴδιος τό φτερό στό χέρι καί σημειώνει τίς τελευταῖες σειρές. Δεῖγμα τῆς αὐθεντικότητας, ἀλλά καί τοῦ πόθου, νά γίνουν ἀποδεκτές οἱ ἀλήθειες τῆς Ἐπιστολῆς.

Ἔτσι δέν ἀγαπᾷ τόν Κύριο (στ. 22-24)

Ἐκεῖνο ὅμως, πού ἤθελε ξεχωριστά νά καταγράψῃ, εἶναι ἡ ἀγάπη στό Χριστό. Τότε ἀσπάζεσαι τούς ἄλλους, ὅταν ἀσπάζεσαι πίν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἀποδίδεις καί ἀνταποδίδεις τό φίλημα τῆς ἀγάπης, ὅταν «φιλήσῃς» τόν Ἰησοῦ μέ τί θερμότερη ἀγάπη. Τό ἐρώτημα τοῦ Ἰησοῦ στό Σίμων ἀπευθύνεται σέ κάθε χριστιανό: «Ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων;» (Ἰωάν. κα' 15).

□ Τόν ἀγαπᾷμε τό Χριστό, πού μᾶς ἀγάπησε;

□ Τόν ἀγαπᾷμε τό Χριστό, πού σταυρώθηκε γιά μᾶς;

Γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο ἡ ἀγάπη στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι κανόνας ζωῆς καί ὑπάρξεως, ἀλλά καί προϋπόθεσις γιά τί θέσι μᾶς ἦ πίν ἀποπομπή μᾶς ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας: Ἐἴ τις οὐ φιλεῖ τόν Κύριον Ἰησοῦν

Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα. Μαράν ἀθά! Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν» (στ. 22-24). Ἀπόδοσις σπίν ἀπλοελληνική: «Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, νά εἶναι ἀναθεματισμένος. Ὁ Κύριος ἔρχεται! Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ νά εἶναι μαζί σας. Σῶς ἀγαπᾷ ὅλους με πίν ἀγνή ἀγάπη, πού θέλει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀμήν».

● Ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία μᾶς (κι αὐτὴν πρώτη πρέπει νά ὁμολογοῦμε κατὰ πίν ἐξομολόγησι) εἶναι, ὅτι δέν ἀγαπᾷμε τό Χριστό. Ἡ ἀγάπη, τό φιλεῖν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, αὐτό εἶναι, πού μᾶς κρατᾷ ἐνωμένους μαζί Του.

□ Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τό Χριστό, αὐτός εἶναι ξεκομμένος ἀπό τό μυστικό Του σῶμα, ἀπό πίν ἀγάπη Του, ἄρα αὐτοαναθεματίζεται, αὐτοαφορίζεται.

□ Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τό Χριστό, αὐτός δέν ξέρει ν' ἀγαπᾷ.

□ Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τό Χριστό, δέν καταξίζεται στή ζωή.

□ Ὅποιος ἀγαπᾷ τό Χριστό, αὐτός κολυμπᾷ μέσα στόν ὠκεανό τῆς δικῆς Του ἀγάπης. Ἄν ἀντέχουν τά ἀναμμένα κάρβουνα στόν ὠκεανό, ἄλλο τόσο ἀντέχουν τά δικά μᾶς ἁμαρτήματα στόν ὠκεανό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

● Πῶς μπορεῖ νά μῖν ἀγαπᾷς τό Χριστό;

Τόν ἀγαπᾷμε, γιατί ἦρθε στόν κόσμο, ἔγινε ἄνθρωπος καί σταυρώθηκε γιά πίν ἄφεσι τῶν ἁμαρτημάτων μᾶς καί γιά τί σωτηρία μᾶς.

Τόν ἀγαπᾷμε, γιατί ἔρχεται καί πάλι. Μαράν ἀθά! (στ. 22). Ὁ Κύριος ἔρχεται «κρίναι ζῶντας καί νεκρούς». ἔρχεται νά ζυγίσῃ πίν ἀγάπη μᾶς. ἔρχεται σύντομα. Εἶτε, διότι ἐμεῖς φεύγουμε ἀπ' αὐτή πίν ζωή, ὅποτε θά Τόν συναντήσουμε ἀμέσως, γιά νά δώσουμε λόγο τῶν πράξεών μᾶς, εἶτε διότι Ἐκεῖνος θά ἔρθῃ, κατὰ τί δευτέρα Του παρουσία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ κοινός πάντων Δεσπότης καταβῆναι τοσοῦτον κατηξίωσε, καί ὑμεῖς ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐστε, καί ἐπιμένετε ἁμαρτάνοντες καί οὐ φρίττετε τῆς ἀγάπης πίν ὑπερβολήν, τῶν ἀγαθῶν τό κεφάλαιον; Ἐννόησον τοῦτο μόνον, καί ἀρκέσει σοι εἰς πάσης ἀρετῆς προκοπήν, καί πᾶσαν δυνήσῃ κατασβέσαι ἁμαρτίαν» (Ε.Π.Ε. 18α, 752). Μετάφρασις: Ὁ κοινός Κύριος καί Δεσπότης ὄλων μᾶς τίμησε μέ τό νά κατεβῇ τόσο, καί σεις εἶστε ἀκόμα στά ἴδια καί ἐπιμένετε ν' ἁμαρτάνετε καί δέν φρίττετε γιά πίν ὑπερβολή τῆς ἀγάπης, τό ἀποκορύφωμα αὐτό

των αγαθών; Σκέψου αυτό μόνο, και θά σου είναι αρκετό για να προκόψης σε κάθε ἀρετή και θά μπορέσης να εξαφανίσης τελείως τήν ἁμαρτία.

• Τελειώνοντας τήν Ἐπιστολή ὁ Παῦλος, μία Ἐπιστολή, πού σε πολλά σημεία εἶχε αὐστηρό και ἐλεγκτικό τόνο, συναποστέλλει στους χριστιανούς τῆς Κορίνθου, ἀλλά και ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ὅλων τῶν χρόνων, δύο δῶρα.

Τό ἕνα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τή χάρι, τήν ὑψίστη αὐτή δωρεά. «*Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν*» (στ. 23). Ὑπάρχει ἡ χάρις, και ὡς ἄφεσις ἁμαρτιῶν, και ὡς δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, και ὡς «*βασιλείας οὐρανῶν κληρονομία*». Ἀρκεῖ νά βρῆ τήν κατάλληλη ὑποδοχή. Καί ἡ ὑποδοχή εἶναι ἡ ταπεινώσις. «*Ταπεινοῖς δίδωσι χάριν*» (Ἰακ. δ' 6. Α' Πέτρ. ε' 5).

Τό ἄλλο εἶναι προσωπικά δικό του. Τούς ἐκφράζει τήν ἀγάπη του ὁ Παῦλος. Τούς τήν προσφέρει. Ἄν κάπου σπῆν Ἐπιστολή φάνηκε ἄκαμπτος, πάλι ἀπό ἀγάπη τό ἔπραξε. Ἀγαπάει ὅλους. Μέ μία ἀγάπη σοβαρή, ἀληθινή, ἀνυπόκριτη, μέ τήν ἀληθεύουσα ἀγάπη, μέ τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη. «*Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν*» (στ. 24).

• Ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου στό Χριστό εἶναι ἠφαίστειο. Δέν ὑπάρχει δύναμις νά τήν σβῆσι. Ἀφοῦ ἀγαπάει τό Χριστό, πῶς νά μήν ἀγαπάει και ὅλους τούς ἀνθρώπους, και μάλιστα ἐκείνους, γιά τούς ὁποίους τόσους κόπους κατέβαλε;

Πατέρας πνευματικός ὁ Παῦλος. Ἐλέγχει τό κακό ἀπό ἀγάπη. Καυτηριάζει τήν πλάνη ἀπό ἀγάπη. Ἀπελευθερώνει τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν αἰχμαλωσία τοῦ νόμου, ἀπό ἀγάπη. Τονίζει τήν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ, ἀπό ἀγάπη.

• Ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου προσφέρεται σέ ὅλους. «*Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν*» (στ. 22-24). Τό τονίζει γιά δύο λόγους:

Ἄς ἔνας: Γιά νά μήν ἐρμηνεύσουν διαφορετικά τίς προθέσεις του. Ἀπό ἀγάπη ἔκανε, ὡς πνευματικός γιατρός, τήν ἐπέμβασι, πού λέγεται Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή.

Ἄς ἄλλος: Γιά νά σφραγίσῃ τήν Ἐπιστολή του μέ τή σφραγίδα τῆς ἀγάπης και νά θυμίσῃ ὅλους τήν πορεία τῆς ἀγάπης. Οἱ χριστιανοί:

- Δουλεύουν μέ ἀγάπη (Γαλ. ε' 13).
- Ἀνέχονται «ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. δ' 2).
- Ἀληθεύουν «ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. δ' 15).
- Περπατοῦν μέ τήν ἀγάπη (Ἐφεσ. ε' 2).
- Κουράζονται γιά τήν ἀγάπη (Α' Θεσ. α' 3).
- Ἐχουν παροξυσμό ἀγάπης (Ἐβρ. ι' 21).

Στό Θεό τῆς ἀγάπης ἅπειρες δοξολογίες και στόν κήρυκα τῆς ἀγάπης, τόν ἀπόστολο Παῦλο, ἱερές εὐχαριστίες. Ἀμήν.

Δ.Γ.Α

Κατασκήνωση 2009

Ἁγίου Στεφάνου
Περαχώρας Λουτρακίου

Ἀγορία Δημοτικοῦ
25 Ἰουνίου-5 Ἰουλίου

Ἀγορία Γυμνασίου-Λυκείου
6-19 Ἰουλίου

Κορίτσια

20 Ἰουλίου - 3 Αὐγούστου

Πληροφορίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2103212107.
2109765440 και 6986985900.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικής: δολ. 25.

Καναδᾶ και Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές και ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό θαῦμα τῶν Ἀποστόλων

Ἰ Ἄποστολοι ἀποτελοῦν τό μεγαλύτερο θαῦμα τῶν αἰῶνων. Θαῦμα χειροπιαστό. Μπορεῖ κανεῖς ν' ἀμφισβητήση τήν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ σ' ὅλο τόν κόσμο; Κανεῖς. Ἄλλά πῶς συντελέστηκε; Μέ τό θαῦμα τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

● Πῶς δώδεκα ἀγράμματοι ἄνθρωποι νίκησαν τούς σοφούς καί φιλοσόφους τοῦ ἀρχαίου κόσμου;

- Πῶς οἱ ἀγράμματοι ἔγιναν πάνσοφοι;
- Πῶς οἱ βραδύγλωσσοι ἔγιναν ρήτορες, καί μάλιστα πολύγλωσσοι;
- Πῶς οἱ ἀδύνατοι ἔγιναν δυνατοί;
- Πῶς οἱ ἄσημοι ἔγιναν ἔνδοξοι;
- Πῶς οἱ μικροί νίκησαν τούς μεγάλους;
- Πῶς; Μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

Ἡ Μέγας Βασιλείος, μιλώντας γιά τή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέει: «Δι' αὐτοῦ οἱ ἀσθενεῖς ἰσχυροί, οἱ πτωχοί πλουτίζουσιν, οἱ ἰδιῶται τῷ λόγῳ σοφώτεροί εἰσι τῶν σοφῶν» (Ε.Π.Ε. 7,38). Μετάφρασις: Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα οἱ ἀδύνατοι ἔγιναν ἰσχυροί, οἱ φτωχοί ἔγιναν πλούσιοι (πνευματικά), οἱ ἀγράμματοι ἔγιναν σοφώτεροι τῶν σοφῶν.

● Εἶχε τέτοια δύναμι ὁ Παῦλος, ὥστε ὄχι μόνο ἡ ὄψις του, ἀλλά καί τό προσόψιμό του ἔτρεπε σέ φυγή τούς δαίμονες. Ἀκόμη καί τά ρούχα τοῦ Παύλου ἔκαναν θαύματα. «Δυνάμεις οὐ τὰ τυχεύσας ἐποίει ὁ Θεός διά τῶν χειρῶν Παύλου, ὥστε καί ἐπί τούς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπό τοῦ χρωτός αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμμικίνθια καί ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τίνες νόσους, τά τε πνεύματα τὰ πονηρά ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν» (Πράξ. ιθ' 11-12).

● Εἶχε τέτοια δύναμι ὁ Πέτρος, ὥστε καί ἡ σκιά του ἀκόμα θεράπευε ἀρρώ-

στους! Αὐτός, πού πρὶν ἀπ' τήν Πεντηκοστή ἀρνήθηκε τό Χριστό κι ἔγινε ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ του, τώρα, μετά τή Πεντηκοστή, ὄχι μόνο ὁ λόγος του, ἀλλά καί ἡ σκιά του ἔκανε θαύματα (Πράξ. ε' 15).

● Εἶχαν τόσο πλούτο οἱ φτωχοί Ἀποστολοι, ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης, ὥστε ἔδωσαν στό χολό, πού ζητιάνευε στό Ναό τῶν Ἱεροσολύμων, τό μεγαλύτερο δῶρο. Τόν ἔκανε ὁ Πέτρος νά πηδήση ὑγιέστατος, σάν τό ἐλάφι, καί νά πάψη πλέον νά ζητιανεύη (Πράξ. γ' 6 ἔξ.).

● Εἶχε τέτοια δύναμι καί σοφία ὁ ἀγράμματος ψαράς Ἰωάννης, ὥστε ἔγραψε στή δυσκολώτερη γλώσσα, τήν ἐλληνική, τό δυνατότερο βιβλίο τοῦ κόσμου, τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο. «Οὐκ ἦδει Ἰωάννης τήν τοῦ κόσμου σοφίαν, ἀλλ' ἐφθέγγετο ρήματα τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, οἷς οὐδεμία σοφία προσβλέψαι δύναται» (Μ. Βασιλείος. Ε.Π.Ε. 7,38). Μετάφρασις: Δέν ἤξερε τά γράμματα καί τή σοφία τοῦ κόσμου ὁ Ἰωάννης. Κι ὁμως ἔγραψε μέ τή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τέτοια λόγια, πού καμμιᾶ ἀνθρώπινη σοφία δέν μπορεῖ νά συγκριθῇ.

Ὑπεξαίρεσις - Καθαίρεσις

Ἰ ρεσβύτεροι καί διάκονοι ἔχουν πολλοί καθαιρεθῇ, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος Νόμου «περί ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων» (5383/1932). Ὅταν ὁμως ἦρθε ἡ στιγμή νά καθαιρεθῇ, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἰδίου Νόμου ἕνας ἐπίσκοπος, τότε θυμῆθηκαν οἱ «ἀδελφοί» τοῦ «φιλadelphου συνδικάτου» νά φωνάξουν: Ἐναχρονιστικός ὁ Νόμος! Ἀντικλησιαστικός ὁ Νόμος! Ἀντικανονικός ὁ Νόμος! Πολιτειοκρατικός ὁ Νόμος!

● Τόσες δεκαετίες γιατί δέν χαρακτή-

ρίζαν ἔτσι τὸ Νόμο καὶ γιατί δέν ἀγωνίζονταν γιὰ τὴ σύνταξι νέου Νόμου περὶ ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ὅπως ζητοῦν ἐπίμονα ὀγδόνα τώρα χρόνια οἱ «παπάδες», πού εὐκόλα μέ τόν ἰσχύοντα Νόμο μποροῦν νά γίνουν βορά **Δεσποτικῆς αὐθαιρεσίας**;

• Ἄν ἔχη ἀτέλειες ὁ ἰσχύων Νόμος (καὶ ἔχει), πάντως σ' αὐτές δέν ὑπάγεται τὸ ἄρθρο 160, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῖου καθαιρέθηκε στίς 14 Μαΐου 2009 ὁ πρώην Μητρ. Παντελεήμων Μπεζενίτης.

Πῶς θά ἦταν ἀντικανονικό ἓνα ἄρθρο, πού καθαίρει κληρικό ἔγκλειστο σέ φυλακές γιὰ κλοπὴ (ὑπεξαίρεσι) **ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος**;

Τί θά ἤθελαν οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀντικανονικότητα τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου; Θά ἤθελαν, οἱ ἱεροὶ Κανόνες νά συμφωνοῦν μέ κλοπές καὶ ὑπεξαίρεσεις ἐκκλησιαστικῶν χρημάτων;

• Τί θά ἤθελαν; Νά μακαρίσουμε τὸν φυλακισμένο πρώην κληρικό (Παντελ. Μπεζενίτη) ὡς ἀθλητὴ τοῦ Χριστοῦ; Ἀσφαλῶς **θλιβόμαστε** γιὰ τὴν περιπέτεια ἑνὸς συνανθρώπου (ἀδελφοῦ) μας. Ἄλλὰ **δέν τόν μακαρίζουμε** κατὰ τὸ «Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης» (Ματθ. ε' 10).

Κάποτε στίς φυλακές ἦσαν χριστιανοὶ «πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ» (Α' Πέτρ. δ' 19). Αὐτοὶ ἦσαν μακάριοι, ἄγιοι μάρτυρες.

• Πῶς ὁμως μ' αὐτοῦς νά ταυτίσουμε ἓνα κλέπτη ἢ ἓνα κακοποιό, πού γιὰ **ἀξιόπουνες πράξεις** του βρίσκεται στή φυλακὴ; **Ἀξιολύπητος** εἶναι, **ἀξιοθαύματος** ὄχι! Ἐτσι βεβαιώνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Μὴ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς ἢ κλέπτης ἢ κακοποιός ἢ ἄλλοτριεπίσκοπος» (Α' Πέτρ. δ' 15).

• Στὴν περίπτωσι μάλιστα τοῦ πρώην κληρικοῦ Παντελ. Μπεζενίτη δέν ἔχουμε μόνο τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς. Ἐχουμε καὶ τὸ φοβερό ἐκκλησιαστικό ἀδίκημα τῆς **ἀλλοτριεπισκοπῆς**. Ἀνακατεύτηκε σέ ξένα πράγματα, ἄρπαξε ξένες ἐπισκοπές καὶ μητροπόλεις.

Δέν ὑπεξαίρεσε μόνο χρήματα ἀπὸ μιὰ Μονή. Ὑπεξαίρεσε ὀλόκληρο ποίμνιο, τὴ **Μητρόπολι Ζακύνθου** (1977), πού τότε εἶχε ποιμένα τὸν Σεβασμ. Ἀπόστολο. Στὴ συνέχεια (1994) ὑπεξαίρεσε καὶ τὸ ποίμνιο τῆς **Μητροπόλεως Ἀττικῆς**, πού κι αὐτὸ εἶχε ποιμένα τὸν Σεβασμ. Νικόδημο (Γκατζιρούλη).

Ἐ, δέν κατάλαβε, ὅτι ἡ ὑπεξαίρεσις κάποτε γίνεται καὶ καθαίρεσις;

Ὁ Θεὸς καὶ στὸ φυλακισμένο κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη καὶ σ' ὅλους μας ἄς χαρίζη τὸ πλοῦσιο ἑλεός Του, ὅπως σημειώνει σέ ἐπιστολῇ του στὸν καθαιρεθέντα ὁ Σεβασμ. Αἰγιαλείας καὶ Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος.

Ἡ πολυπαθὴς ἄς γίνη εὐλογημένη!

Πολυπαθὴς ἡ Μητρόπολις Ἀττικῆς. Ἀπὸ τότε πού ἰδρύθηκε (1935). Ἐκτός ἀπ' τὸ διάστημα 1968-1974 ὁ τίτλος «**Ὁ Ἀττικῆς**» εἶχε ταυτιστῆ μέ δυσώδεις καταστάσεις.

• Θυμηθῆτε τὸ σεισμό, πού προκάλεσε τὸ 1962 ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ἐκλογή τοῦ «Ἀττικῆς» **Ἰακώβου (Βαβανάτσου)**. Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες βόρβορος δημοσιευμάτων τὸν ἔσυρε σέ παραίτησι.

• Θυμηθῆτε πῶς ἔγινε «Ἀττικῆς» ὁ ἀπὸ Καστορίας **Δωρόθεος** (Ἰουλ. 1974). Δυὸ δικτατορικὲς σκάλες τὸν ἀνέβασαν.

• Θυμηθῆτε πῶς μετωνομάστηκε σέ «Ἀττικῆς» ὁ «Ζακύνθου» **Παντελεήμων Μπεζενίτης** (1994).

• Θυμηθῆτε, ὅτι καὶ ἐπὶ τοποτηρητείας γιὰ τὴν Ἀττικὴ τοῦ σεμνοῦ Μεσογαίας Νικολάου, ἀπέμεινε ἐν πολλοῖς τὸ διοικητικό κατεστημένο Μπεζενίτη.

«**Πολυπαθὴ**» ὀνομάζει τὴ Μητρ. Ἀττικῆς σέ ἐπιστολῇ του (27 Φεβρ.) πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τοὺς Μητροπολίτες ὁ **Μητροπ. Κυθέρων π. Σεραφεῖμ**. Ἀναφέρεται βέβαια καὶ στὸ ἐξαετὲς φωτεινὸ διάλειμμα, ὅπου ἡ Ἀττικὴ γνώρισε ποιμένα καὶ διδάσκαλο **σεμνὸ καὶ σοφὸ**, ἐνάρετο καὶ ἀποστολικό.

Πρόκειται γιὰ τὸν Σεβασμ. Μητρο-

πολίτη **Νικόδημο (Γκατζιρούλη)**. Οί πιστοί ποτέ δέν τόν ὠνόμασαν «πρώην Ἀττικῆς» ἢ μέ τό «*παρατσούκλι*», πού ἤ πάλαι ποτέ δικτατορία προσέδωσε σ' αὐτόν καί στους λοιπούς ἔντεκα, «ἐνεκεν ἀγιότητος», διωχθέντας Μητροπολίτες.

- Τό ὅτι ὁ Νικόδημος καταδικάστηκε **ἀναπολόγητος**, ποιός δέν τό ξέρει;

- Τό ὅτι ἀποτελεῖ **κόσμημα** τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Θεολογίας ποιός δέν τό ἀναγνωρίζει;

- Τό ὅτι οὐδέποτε πρόδωσε τήν **πατρότητά** του, ὅλοι τό γνωρίζουν.

- Τό ὅτι ἡ Μητρ. Ἀττικῆς δέν ἀντέχει ἄλλη περιπέτεια, ποιός δέν τό νοεῖ;

- Τό ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος θά τιμηθῆ συμβάλλοντας στήν ἀποκατάστασι τοῦ Νικοδήμου, εἶναι γεγονός.

Ὁ Μητροπολίτης τῆς μικρῆς Μητροπόλεως Κυθήρων προτείνει τήν τόσο ἀπλή λύσι γιά τό ὄντως μεγάλο θέμα: «*Νά ἀποκατασταθῆ ὁ Νικόδημος εἰς τήν Μητροπ. Ἀττικῆς. Τοιουτοτρόπως θά ἀποκατασταθῆ ἡ κανονική τάξι καί ἡ εἰρήνη εἰς τήν πολυπαθῆ ταύτην Μητρόπολι*».

Μακαριώτατε! Ἐνῶ δέν σᾶς στοιχίζει τίποτε ἡ συνηγορία στήν πρότασι τοῦ Κυθήρων, ἐν τούτοις θά σᾶς προσδώσῃ πολλή τιμή καί δόξα.

Παχύδερμοι σάν τόν ἐλέφαντα!

Ελέφαντας ἑνός τσίρκου στή Θεσσαλονίκη προκάλεσε τή συμπάθεια τῶν **ζωοφίλων**. Συγκεκριμένα ξεσηκώθηκαν ὁ «*Ἀρκτοῦρος*», τό «*Ἑλληνικό Ταμεῖο Μέρμηνας Ζώων*», ἡ «*Συντονι-*

στική Ἐπιτροπή τῶν Οἰκολογικῶν καί Φιλοζωικῶν Ὄργανώσεων» καί ἄλλοι ζωόφιλοι φορεῖς.

Ἡ αἰτία;

Ἐνα ἐρασιτεχνικό βίντεο, πού κατέγραψε τήν «ἐκπαίδευσι» τοῦ ἐλέφαντα, θεωρήθηκε κακομεταχείρισις τοῦ ζώου καί βία. Στό βίντεο, πού τραβήχτηκε στή Φλώρινα (2 Μαΐου) ὁ ἐκπαιδευτής τοῦ ζώου φαίνεται νά χτυπά τόν **ἐλέφαντα**, γιά νά σταματήσῃ τό φαγητό!

Τί θά τραβοῦσαν οἱ ἀπλοῖκοί χωρικοί μας, πού τά παλαιότερα χρόνια χρησιμοποιοῦσαν τά κάθε λογῆς **βούκεντρα**, γιά νά κινοῦνται τά ζῶα στά χωράφια τους! Κάθε μέρα ἑκατομύρια χωρικοί θά σύρονταν στά δικαστήρια ἀπό μηνύσεις φιλοζωικῶν ὀργανώσεων!

Ἄς σοβαρευτοῦμε ὅμως!

- Ἄν τόση εὐαισθησία ἔχουν οἱ **οἰκολόγοι** καί οἱ **ζωόφιλοι** γιά τήν κακοποίησησι ζώων, γιατί δέν κυνηγᾶνε καί τούς... **κυνηγούς**, πού κάθε χρόνο σκοτώνουν νόμιμα χιλιάδες ζῶα;

- Μεταξύ ἑνός ἐλέφαντα καί ἑνός ὠδικοῦ πτηνοῦ πού πρέπει οἱ ζωόφιλοι νά δείχνουν μεγαλύτερη εὐαισθησία;

- Ἡ εὐαισθησία τῶν ζωοφίλων γιά ἕνα ἐλέφαντα ἢ γιά ἕνα σκύλο ἢ γιά ἕνα λύκο εἶναι ἐξοργιστική, ὅταν σκεφτοῦμε τήν πλήρη **ἀναισθησία** τους γιά τόσες ἀνθρώπινες ζωές, πού κατά φρικιαστικό τρόπο κακοποιοῦνται καί φονεύονται. Καί ἐννοοῦμε ἀσφαλῶς τά **ἀθῶα παιδιά**, πού πολτοποιοῦνται ἐν ψυχρῶ μέ τίς **ἐκτρώσεις!**

- Ἐνοχος, λοιπόν, ὁ ἐκπαιδευτής τοῦ ἐλέφαντα, πού τοῦ διέκοψε τό φαγητό,

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ **10 Εὐρώ** τό χρόνο. • Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. • Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. • Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.

■ Τοῦ ἐξωτεριοῦ τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Ἄν κάποιος δέν μπορῆ νά στείλῃ συνδρομή, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713**. Πάνω ἀπό ὅλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματική ὠφέλεια.

καί δέν εἶναι ἔνοχος ὁ ἔκτρωσιολόγος (κακοῦργος) γιατρός, πού διακόπτει ὄχι τό φαγητό, ἀλλά τή ζωή ἑνός παιδιοῦ;

Ἔτσι ὅταν ἡ **οἰκολογία** δέν εἶναι καί **ἀνθρωπολογία**, τότε εἶναι σαδιστικός παχυδερμισμός!

- **Παχύδερμοι** σάν τόν ἐλέφαντα, ὅσοι τό σκυλάκι τό χαϊδεύουν καί τό παιδάκι τό φονεύουν.

- **Παχύδερμοι** σάν τόν ἐλέφαντα, ὅσοι τόν ἐαντοῦλη τους περιποιούνται καί τά βρέφη τά σκοτώνουν!

- **Παχύδερμοι** σάν τόν ἐλέφαντα, ὅσοι, καί χριστιανοί ἀκόμα, καλοτρῶνε καί ἀδιαφοροῦν γιά τά δεκάδες χιλιάδες παιδάκια, πού πεθαίνουν στόν πλανήτη μας κάθε μέρα ἀπ' τήν πείνα!

- **Παχύδερμοι** σάν τόν ἐλέφαντα, ὅσοι δέν εὐαισθητοποιοῦνται ἀπ' τά ἀνθρώπινα δράματα, πού παίζονται καί στό διπλανό ἀκόμα διαμέρισμα!

- Σκληροί, πωρωμένοι, παχυδερμικοί ὅσοι **στραγαλιίζουν τήν ἀγάπη!**

Ἀντίστασις! Ὁχι στήν ἐξάρτησι!

Ἀντίστασις μηδέν! Ὁ **μηδενισμός** κάποτε ἦταν «ἰδεολογία». Τώρα εἶναι τρόπος... συμπεριφορᾶς. Ἀναφερόμαστε σέ τρεῖς μᾶστιγες, πού τείνουν νά κακοποιοῦν πλήρως σωματικά καί πνευματικά, ἀφοῦ οἱ πολλοί φτάνουν στό «**δέν μπορῶ!**»! Μαζοχιστικά δέχονται τό μαστίγωμα καί τή θανάτωση, ἀφοῦ ἡ ἐλευθερία τους φτάνει στό μηδέν!

- Ἡ μιά εἶναι παλαιά: Τό **κάπνισμα**.

Καί πάλι ἀντικαπνιστική ἐκστρατεία. Καί πάλι νέοι Νόμοι, πού ἀπαγορεύουν τό κάπνισμα σ' ὅλους τούς κλειστούς καί δημόσιους χώρους. Ἀλλά καί πάλι μπροστά μας τά τραγικά ἀποτελέσματα ἀπ' τήν ἀναποτελεσματικότητα τῶν Νόμων. Δέν φταῖνε οἱ Νόμοι. Ἡ **δικτατορία τῆς «ἐξάρτησης»** καταργεῖ τούς Νόμους. Ἔτσι:

- Ἔχουμε 3.000.000 θανάτους τό χρόνο ἀπ' τό τσιγάρο!

- Τό κάπνισμα εἶναι πάνω ἀπό 10 φορές πιά ἐπικίνδυνο ἀπ' τόν καρκίνο.

- Οἱ γιατροί, πού ὅλοι θεωρητικά καυτηριάξουν τό κάπνισμα, καπνίζουν οἱ ἴδιοι σέ ποσοστό 71% (οἱ νεώτεροι), 40% (οἱ παλαιότεροι).

- Ἡ ἄλλη μᾶστιγα, σύγχρονη αὐτή, εἶναι τά **«κινητά»** στά χέρια ἰδίως τῶν μικρῶν παιδιῶν. «Ἐλάχιστα λεπτά χρήσεως κινητοῦ ἀπό παιδί ἀρκοῦν νά μειωθοῦν ἐγκεφαλικές λειτουργίες σχεδόν γιά μιά ὥρα», ἐπισημαίνουν διεθνή συνέδρια.

Καί οἱ συνέπειες βέβαια στή σωματική ὑγεία εἶναι μικρές σέ σύγκρισι μέ τίς τραγικές πνευματικές συνέπειες. Μέ τό κινητό γίνεται ἡ πιά εὐκολη καί γρήγορη διακίνησης **παιδοπορνείας**. Τό 90% τῶν παιδιῶν τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ ἔχουν δεῖ τά πιά αἰσχρά **«πορνό»** ἀπό κάποιον συμμαθητή τους! Φανταστήτε τί γίνεται ἀπ' τήν Α' Γυμνασίου κι ὕστερα!...

- Ἡ τρίτη μᾶστιγα, κι αὐτή σύγχρονη, εἶναι τό **Διαδίκτυο**. Κατάθλιψη ἐμφανίζουν οἱ ἐθισμένοι στό Διαδίκτυο. Στατιστικές δείχνουν, ὅτι οἱ φοιτητές καί οἱ ἔφηβοι καταγράφονται ὡς ὁμάδα ὑψηλοῦ κινδύνου, διότι παίζουν διαδικτυακά παιχνίδια μέ μέσο ὄρο καθημερινῆς χρήσεως 5,5 ὥρες!

Κρούουν οἱ εἰδικοί τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Πρόκειται γιά τούς πιά δυνατούς καί ἐπικίνδυνους πειρασμούς.

- Τί χρειάζεται; Δύναμις ψυχῆς. Πῶς ἀποκτᾶται; Μέ τήν **προσευχή** καί τή **χάρι** τοῦ Χριστοῦ. Μόνο μαζί Του μπορεῖ νά λή ἕνας πιστός χριστιανός: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13).

- Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι δέν πρέπει νά τεθοῦν καί νομικοί φραγμοί στή χρήσι καί τή διακίνησησι οὐσιῶν ἐξαρτήσεως! Διαφορετικά θά κάνουμε ἀνελεύθερα ὄντα, συρόμενα καί παρασυρόμενα.

«Μόνος ἐλεύθερος ἐκεῖνος ὁ τήν ἐλευθερίαν οἴκοθεν ἔχων, ὡσπερ καί δοῦλος ἐκεῖνος ὁ τοῖς ἀλόγοις πάθεισιν ὑποκύπτων».

(Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 23,450)